

A 20. századi erdélyi költészet talán kevésbé ismert, mégis kiemelkedő alakja Kiss Jenő (1912-1995). Az ő egyik versével kívánunk áldott ünnepeket mindenkinek!

Kiss Jenő: Pásztorok zavara

A fény, a félelem, az angyal

eloszlott már az égi hanggal,

nem zeng a mennyei torok –

de szívükben még száll a langy dal

s csak állanak a pásztorok –:

„Megszületett királyotok!”

Hej, mire várunk? Útrakelve

siessünk áldott Betlehembe!

– s botunk már indul is sután;

az egyik még kinyúl a lenge

báránfelhős barik után

s meghajlít egyet a nyakán.

Mennek a tág, visszhangos éjben,

ők a földön, szemük az égen,

mennek s nem értik: mint lehet,

hogy őket szólította, éppen

őket, az édes izenet –

Teremtőnk! vajon mit jelent?

Mit higgyenek? – bús, senki népek,

kik aklos legelőkön élnek

s ruhájuk bolhákkal tele –

Szájukon nem volt más, csak ének

s szívükben gyapjak melege –

ily kegyet érdemelnek-e?

Ég! mért nem üzentél azoknak,

kik szentírások közt borongnak?

Azok megértik hangodat.

Mért nem a díszes gazdagoknak:

vihetnek ajándékokat –

A pásztor mit ért meg s mit ad?

Így mennek, némán, tépelődve –

s most már lenéznek, le a földre,

hol görcsös árnyuk hánytorog –

Így mennek ők, így mindörökre,

zavartan, hogy ez mi dolog –

a szent, a bundás pásztorok.